

Arrest

nr. 251 743 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 december 2019.

1.2. Op 25 september 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 3 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in Ahuachapan in El Salvador. U woonde met uw vrouw en uw dochter in de wijk La Lechera, in Ahuachapan tot aan uw vertrek.

U werkte voor het bewakingsbedrijf Seguridad Integral en werkte voor hen als bewaker voor het restaurant D. waar u shiften van 24 uur deed. Op 15 november 2019 kreeg u de opdracht van uw baas om kegels te zetten op de parking van het restaurant zodat mensen die geen klant waren zich daar niet konden parkeren. Deze mensen, die klant waren bij de nachtwinkel tegenover het restaurant D., betaalden voor parkeerplaats aan de bendeleden en wanneer er geen parkeerplaats meer was, stuurden de bendeleden ze naar de parking van het restaurant D.. Nadat u de mensen had verboden om zich bij D. te parkeren, gingen zij klagen bij de bendeleden. Diezelfde avond kwamen twee bendeleden van de bende MS13 naar u en vroegen waarom u de mensen niet liet parkeren bij jullie. U zei hen dat dit de beslissing was van uw baas en u enkel uw werk deed. Hierop zeiden de bendeleden dat u dit niet meer moest doen of dat u anders nog meer problemen zou kennen. Ook zeiden ze dat indien u geen problemen wilde u moest stoppen met wat u deed of u anders de gevolgen ervan zou dragen. Hierna sprak u met uw supervisor, zei hem dat u uw leven niet op het spel wilde zetten en het bedrijf wilde verlaten omdat u voor uw leven vreesde. Uw baas zei dat u echter niet zomaar kon stoppen, indien u uw premie voor de voorbije jaren en voor de aankomende feestdagen nog wilde krijgen. U werd dan gepositioneerd in de residentie Dutris. Op 4 december om 3 uur 's morgens was u te voet op weg naar uw werk toen u in uw wijk gestopt werd door 4 gewapende mannen. Ze vroegen waar u zich had verstopt en waar u was geweest. Twee van hen hielden u onder schot terwijl ze vroegen om uw T-shirt omhoog te doen om te tonen dat u geen tatoeages had. Ze zeiden dat ze onderzoek naar u hadden gedaan en dat ze erachter waren gekomen dat uw twee schoonbroers bij de politie werkten en u informatie doorspeelde aan hen. Hierna zeiden ze dat u mocht gaan en ze u daar niet meer wilden terugzien. U zette uw weg verder naar het werk en legde uit aan uw baas dat u niet ging blijven werken en u enkel die dag nog op het werk zou zijn. Toen u terugkwam van uw werk op 5 december ging u aangifte doen bij de politie.

Op 9 december 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 10 december 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 december 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een aangifte gedaan op 5 december 2019.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende MS13 op 15 november 2019 en op 4 december 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende MS13.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen van 15 november 2019 weinig geloofwaardig. Zo werkte u reeds sinds 2017 als veiligheidsagent voor het restaurant D.(CGVS, p. 11), maar had u nooit eerder problemen op uw werk (CGVS, p. 14). Ook was het op 15 november 2019 volgens u de eerste keer dat de baas van D. zei dat er geen andere mensen meer mochten toegelaten worden die geen klant waren bij D.(CGVS, p. 13). Gevraagd aan u waarom dit ervoor wel werd toegestaan, geeft u aan dat u dit niet weet, dat dit hun beleid was en u als werknemer niet zomaar kon vragen waarom (CGVS, p. 13), wat niet overtuigt. Ook uw verklaring dat u de baas van het restaurant niet zelf op de hoogte bracht van de problemen met de bendeleden omdat uw overste bij het veiligheidsbedrijf had gezegd niet met hem te communiceren, kan weinig overtuigen (CGVS, p. 14, 15 en 17). Gezien er nooit eerder problemen waren met de bendeleden, zou namelijk kunnen aangenomen worden dat u de baas van het restaurant D. meteen zou gevraagd hebben om de parking opnieuw open te zetten of hem tenminste toch zou ingelicht hebben over de problemen.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde bedreigingen van de twee bendeleden van MS13 op 15 november 2019 kunnen niet beschouwd worden als ernstig genoeg om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Er is immers zeer weinig gebeurd. De bendeleden vroegen enkel waarom u hun klanten niet op de parking van D. liet parkeren en zeiden toen dat u daarmee moest stoppen indien u geen problemen wilde (CGVS, p. 10). Ook hadden de bendeleden geen wapens volgens u en hebben ze u niet fysiek bedreigd (CGVS, p. 17). Het gaat dan ook om een éénmalig voorval bij uw werk in het restaurant. U kreeg daarnaast van uw bedrijf ook meteen een andere werkplek en werkte geen dag langer meer in het restaurant (CGVS, p. 15 en 15), waardoor u dan ook voldeed aan de eis van de bendeleden om uw activiteiten te stoppen.

Ten tweede blijkt ook niet uit het tweede incident op 4 december 2019 dat u een reëel risico loopt op ernstige schade.

Er kunnen immers heel wat bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen.

Zo maakt u niet aannemelijk dat de bendeleden u persoonlijk zouden viseren omwille van uw twee schoonbroers. Aangezien de 4 bendeleden volgens u zeiden dat ze erachter waren gekomen dat u de schoonbroer was van twee politieagenten is het niet geloofwaardig dat ze enkel u zouden viseren omwille van deze reden. Gevraagd of uw echtgenote of andere familieleden ook bedreigingen ontvingen omwille van het werk van haar broers antwoordt u vaag dat één van de twee een buurman is van uw schoonvader en er altijd bedreigingen worden geuit aan familieleden van politieagenten (CGVS, p. 16), maar u weidt niet verder uit noch haalt u concrete voorbeelden aan over bedreigingen aan het adres van uw familie. Ook zegt u dat uw vrouw sinds uw vertrek niets meer heeft meegemaakt omdat ze niet buitenshuis gaat omwille van de onveiligheid, haar zwangerschap en het coronavirus (CGVS, p. 18). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vrouw, die nota bene de zus is van twee politieagenten, nog geen problemen heeft gehad met de bendeleden, maar u hiervoor wel gevaar zou lopen. Bijkomend moet opgemerkt worden dat u verklaart hen niet te kennen noch hen ooit eerder had gezien. Gevraagd om hen te beschrijven, komt u niet verder dan te stellen dat ze in het zwart gekleed gingen. U zegt dat u hen niet goed kon bekijken en het 's nachts was (CGVS, p. 15). Dat u hen nooit eerder heeft gezien en hen niet kan beschrijven, zet verder uw verzoek om internationale bescherming onder druk.

Ten slotte had u reeds uw vliegtuigticket gekocht op 20 november 2019 (CGVS, p. 8). Gezien het incident op 15 november niet zwaarwichtig genoeg bevonden wordt, is het dan ook opmerkelijk dat u enkel hiervoor uw land zou verlaten. Dit zet uw geloofwaardigheid dan ook verder op de helling.

De neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo tonen uw paspoort en uw identiteitskaart enkel uw identiteit aan, die hier niet wordt betwist. De aangifte, trouwens een weergave van uw eigen verklaringen, verandert niets aan de vaststellingen over de ernst van het incident van 4 december 2019.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e70694.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties.

Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en het algemeen beginsel van voorzichtigheid.

In een eerste deel met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, voert verzoekende partij vooreerst aan dat de asielmotieven van verzoeker verband houden met (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met de Vluchtelingenconventie. Hij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, hetgeen een politiek gemotiveerde daad is en citeert de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019. Verzoekende partij stelt dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016. Verzoekende partij stelt een risicoprofiel te bezitten, omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, en citeert de UNHCR “*Guidelines*” waar deze stellen dat dit personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verzoekende partij stelt verder dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip “*sociale groep*” vooropstelt, citeren om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in het betreffende artikel de bewoordingen “*onder meer*” op een niet-limitatieve opsomming duiden. Verzoekende partij besluit dit onderdeel als volgt: “*In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.*”

Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft verzoekers verklaringen argumenteert hij als volgt: “Verwerende partij gaat over tot een ongeoorloofde lezing van de verklaringen van verzoekende partij en trekt daaruit de verkeerde conclusies om uiteindelijk te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat de verklaringen van verzoekende partij over de gebeurtenissen van 15.11.2019 weinig geloofwaardig zijn. Zo stelt verwerende partij zich vragen bij het feit dat verzoekende partij reeds sinds 2017 werkzaam was als veiligheidsagent voor het restaurant D., doch nooit eerder problemen had gehad op haar werk. Hierdoor gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat pas op 15.11.2019 de baas van het restaurant had besloten om niet langer de parking open te stellen voor personen die geen klant waren van het restaurant. Het is echter juist deze beslissing die aan de grond lag van de problemen met de bende, het hoeft bijgevolg niet te verwonderen dat de bendeleden geen problemen maakten vooraleer deze beslissing genomen werd. Verwerende partij vervolgt dan dat verzoekende partij niet weet te overtuigen in haar uitleg omtrent de drijfveer achter de beslissing de parking niet langer open te stellen voor niet klanten. Doch kan verzoekende partij onmogelijk weten wat er in het hoofd van een andere persoon speelt en is het ook niet verwonderlijk dat zij daar geen verdere vragen over stelt. Zij was immers enkel en alleen werkzaam als veiligheidsagent en voerde overeenkomstig haar taken uit. Vervolgens gaat verwerende partij over tot een subjectieve invulling van wat een persoon geplaast in de omstandigheden van verzoekende partij zou doen en hoe dergelijke persoon zou reageren. Zij gaat echter volledig voorbij aan de eigenheid van verzoekende partij en men kan aan verzoekende partij niet verwijten dat zij niet zou gereageerd hebben op de wijze die voor verwerende partij, voor onbekende redenen, meer aannemelijk lijkt. Daar waar verwerende partij stelt dat de bedreigingen van de twee bendeleden van MS13 op 15.11.2019 niet als ernstig genoeg beschouwd kunnen worden, gaat zij voorbij aan het feit dat de bendeleden in niet mis te verstane woorden wel degelijk hebben gedreigd met verregaande gevolgen indien geen gehoor zou gegeven worden aan hun eisen. Vervolgens is verwerende partij van mening dat er enkele bedenkingen kunnen gemaakt worden bij het tweede incident, dat plaatsvond op 05.12.2019. Nochtans is het algemeen geweten dat in de specifieke context van El Salvador familieleden van politieagenten een verhoogd risico lopen, juist omwille van die familieband. Verwerende partij komt niet verder dan te stellen dat verzoekende partij geen concrete voorbeelden geeft van incidenten die andere familieleden zouden hebben meegemaakt. Nochtans heeft verzoekende partij wel duidelijk te kennen gegeven dat familieleden van politieagenten altijd bedreigd wordt en heeft zij op afdoende wijze verklaard dat haar echtgenote zich niet buitenshuis begeeft gezien de veiligheidssituatie, haar zwangerschap en de COVID-19 pandemie. Voorts lijkt verwerende partij zich te storen aan het feit dat verzoekende partij geen gedetailleerde beschrijving kon geven van haar belagers. Nochtans heeft verzoekende partij duidelijk verklaard dat zij hen niet kende, zij donkere kledij droegen en het nacht was. Bijgevolg is het niet verwonderlijk dat verzoekende partij niet meer details kan geven. Verwerende partij legt eveneens geen link tussen beide incidenten, dit terwijl verzoekende partij duidelijk verklaard heeft dat de bendeleden haar vroegen waar zij zich verstopt had. Dit doet op zijn minst vermoeden dat de bendeleden opmerkten dat verzoekende partij niet langer voor het restaurant werkte en zij bijgevolg onderzoek hebben gevoerd naar waar verzoekende partij zich ondertussen ophield en er op die wijze zijn achter gekomen dat verzoekende partij twee schoonbroers

heeft die bij de politie werken. De motivatie van verwerende partij is laakbaar, vermits zij op onvoldoende wijze ingaat op de verschillende vervolgingsgronden die werden ingeroepen door verzoekende partij. c) Conclusie Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra)."

Vervolgens stelt verzoekende partij dat, indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert zij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008). Verzoekende partij verwijst ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 489 van 19 mei 2009) en stelt dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag.

Verzoekende partij gaat vervolgens in op haar risicoprofiel en de persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. Zij stelt dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en personen met familieleden die werkzaam zijn voor de politie. In het geval van verzoekende partij gaat het om het feit dat zij problemen ondervond met bendeleden die haar bedreigden omdat zij in opdracht van haar werkgever de toegang tot de parking ontzegde aan niet-klanten en omdat zij familieleden heeft die werkzaam zijn bij de politie. Zij citeert uit de COI Focus "*El Salvador: situation sécuritaire*" en de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 aangaande de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en stellen dat "*er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador.*"

Verzoekende partij besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van, in hoofdde, politieke overtuiging, en in ondergeschikte orde, het behoren tot een bepaalde sociale groep.

In een tweede afdeling met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij, na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, dat zij vanwege haar vluchtrelaas een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b). Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voert verzoekende partij aan dat de bronnen in de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus "*El Salvador: situation sécuritaire*" en de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 niet eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekende partij citeert uit de COI Focus "*El Salvador: situation sécuritaire*" om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. De beslissing is gebrekkig en lacunair daar zij deze elementen niet vermeldt. De motivering betreffende subsidiaire bescherming is allerminst uitvoerig en verwerende partij verklaart niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan beschouwd worden.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing, aangezien verwerende partij het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekende partij.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeker om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn moet normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek indienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn originele paspoort en identiteitskaart neerlegt. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, genoegzaam bewezen.

Daargelaten de vraag of verzoekers voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met beneden van MS 13 niet aannemelijk maakt.

Volgens zijn verklaringen was verzoeker na zijn terugkeer in 2016 uit de Verenigde Staten - waar hij van 2004 tot 2011 met een korte onderbreking en van 2013 tot 2016 verbleef zonder in het bezit te zijn van een verblijfsvergunning - steeds tewerkgesteld bij een beveiligingsfirma tot zijn vertrek naar België op 9 december 2019.

Wat het door verzoeker voorgehouden incident op 15 november 2019 betreft stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat zijn problemen met de bende MS 13 toen begonnen zijn; dat verzoeker reeds sinds 2017 als bewakingsagent werkte op de parking van restaurant D. en tot dan geen enkel probleem kende met de bendeleden die parkeergeld inden voor de nachtwinkel die vlakbij het restaurant gevestigd is (notities PO, p. 10, 14). Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat er weinig parkeerplaats was en dat daarom de bendeleden mensen die wilden parkeren bij de nachtwinkel, na parkeergeld te hebben geïnd, naar de parking van het restaurant stuurden, wat tot 15 november 2019 werd toegestaan door de eigenaar (notities PO, p. 13).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring dat hij geen enkele directe communicatie had met de eigenaar van het restaurant over de eis van de bendeleden om de parking terug open te stellen, weinig geloofwaardig is, gelet op het feit dat hij er al drie jaar werkte. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker wel de naam van de eigenaar van het restaurant kent.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker enkel in contact stond met zijn supervisor, is het niet aannemelijk dat verzoeker bij het eerste probleem dat hij zou ondervonden hebben met bendes zijn

supervisor laat weten dat hij niet langer daar wilde werken en hij vervolgens twee dagen later ook wordt overgeplaatst naar een ander post om hem te kunnen laten genieten van een premie voor zijn prestaties in de voorbije jaren en een eindejaarspremie. Bovendien stelt de Raad vast dat, volgens zijn eigen verklaringen verzoeker onmiddellijk zou zijn overgeplaatst naar een andere post, waar hij verder geen problemen ondervond met de bendeleden die hem zouden hebben belaagd aan restaurant D.. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoeker geen enkel document voorlegt waaruit kan blijken dat hij werkte voor de beveiligingsfirma, noch dat hij al die tijd op de parking van restaurant D. werkte. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij een subjectieve invulling geeft van hoe een persoon in de situatie waarin verzoeker verkeerde, zou handelen en volledig voorbijgaat aan de eigenheid van verzoeker, stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift niet wordt aangeduid welke eigenheid van verzoeker niet aanmerking zouden zijn genomen, noch op welke manier hij daardoor in de problemen zou zijn gekomen. Verder stelt de Raad ook vast dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker noch zijn tewerkstelling bij een beveiligingsfirma; noch zijn voorgehouden problemen met de bendeleden aannemelijk maakt.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing dat de voorgehouden problemen met de bendeleden in elk geval niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Verzoeker verklaart zelf dat hij niet fysiek werd bedreigd, dat de bendeleden niet gewapend waren en dat zij enkel zeiden dat hij moest stoppen met het afsluiten van de parking van restaurant D. indien hij geen problemen wou (notities PO, p. 17). Dat de bendeleden in niet mis te verstane woorden wel degelijk hebben gedreigd met verregaande gevolgen indien geen gehoor zou worden gegeven aan hun eisen, blijkt in elk geval niet uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verder stelt de Raad vast, zoals hierboven reeds aangehaald, dat verzoeker onmiddellijk na het incident werd overgeplaatst naar een andere post en blijkt verder uit zijn verklaringen dat hij de bendeleden daarna niet meer heeft gezien en hij verder ook niet meer langs het restaurant is gegaan (notities, p. 14-15). Voorts blijkt ook niet uit zijn verklaringen dat hij hierover verder werd lastiggevallen tot voor zijn vertrek en stelt de Raad vast dat, hoewel hij daags na het tweede incident op 4 december 2019 klacht indiende bij de politie, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker van het incident op 15 november 2019 zelfs geen melding maakte in de aangifte (notities PO, p. 16), wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, minstens de ernst van de voorgehouden bedreiging door de bendeleden, ondergraaft. De Raad stelt vast dat verzoeker verder geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het beweerde incident op 15 november 2019, *quod non in casu*, het beweerde incident zwaarwichtig genoeg was om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie en een algemeen profiel volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet worden aangetoond. De Raad stelt vast dat verzoeker daartoe in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden omwille van het feit dat zijn twee schoonbroers politieagenten zijn en dat hij ervan beschuldigd zou geweest zijn informatie door te spelen aan de politie. Vooreerst stelt de Raad vast dat, waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat verwerende partij geen link legt tussen beide incidenten terwijl hij had verklaard dat de bendeleden vroegen waar hij zich verstopt had en dat dit op zijn minst doet vermoeden dat de bendeleden opmerkten dat verzoeker niet langer voor het restaurant werkte; zij bijgevolg onderzoek hebben gedaan naar verzoeker en zij op die wijze er achter zijn gekomen dat verzoeker twee schoonbroers heeft die bij de politie werkte, dit alvast niet kan blijken uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaart, gevraagd wat de vier bendeleden die hem 's nachts tegenhielden hebben gezegd over zijn schoonbroers, *“dat ze mij hadden onderzocht. En dat ze wisten dat ik twee schoonbroers hadden die bij de politie werkten en ze wisten dat ik informatie doorspeelde”* en gevraagd of zij iets van zijn werk gezegd hebben *“Nee. Enkel dat ze wisten waar ik werkte en als wat ik werkte”* en *“Nee, ze hebben enkel gezegd ‘we hebben onderzoek gedaan en we weten waar en als wat je werkt’, maar ze hebben niet gezegd ‘je werkt daar of daar’, dat niet”* (notities PO, p. 16). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf geen verband tussen beide incidenten legt, noch blijkt het uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij op enig moment een vermoeden van een dergelijk verband uitspreekt. De Raad kan bijgevolg niet anders dan vaststellen dat het vermoeden geuit in het verzoekschrift niet overeenkomt met verzoekers eerdere verklaringen en verzoeker verder ook geen concrete elementen naar voor brengt waaruit dit kan blijken.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het algemeen geweten is dat in de specifieke context van El Salvador familieleden van politieagenten een verhoogd risico lopen, juist omwille van die familieband, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat het niet

geloofwaardig is dat de bendeleden verzoeker om die reden zouden viseren. Verzoeker verklaart hierover in algemene termen dat *“er altijd bedreigingen worden geuit aan familieleden van politieagenten waarbij dan gezegd wordt dat ze hen gaan doodschieten”* (notities PO, p. 16) maar geeft verder geen concrete voorbeelden van bedreigingen die familieleden van de twee schoonbroers zouden hebben gekregen omwille van het feit dat zij politieagenten zijn. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij sinds 2016 tot aan zijn vertrek op 9 december 2019 in La Lechera, Ahuapan woonde en in september 2017 met zijn huidige partner huwde, die nog steeds op dat adres woont, maar geen gewag maakt van enige bedreiging die hijzelf of zijn echtgenote zou hebben ontvangen omwille van het feit dat zij familieleden zijn van politieagenten tot het beweerde incident op 4 december 2019. Dat verzoeker dan plots, 5 dagen voor zijn vertrek uit El Salvador op 9 december 2019 om drie uur 's nachts wordt staande gehouden door vier bendeleden omwille van het feit dat hij een familielid is van politieagenten, is niet geloofwaardig. De door verzoeker neergelegde aangifte bij de politie kan het oordeel van de Raad niet ombuigen, nu uit de bespreking van het document tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hierin enkel verzoekers verklaring met betrekking tot het beweerde incident op 4 december 2019 is opgenomen en hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker aangifte deed bij de politie, maar verder geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel document bijbrengt waaruit kan blijken dat zijn twee schoonbroers bij de politie werken noch documenten neerlegt met betrekking tot zijn huwelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van familieleden van politieagenten en het feit dat zijn echtgenote zich niet buitenshuis begeeft omwille van de veiligheidssituatie en de COVID-pandemie. Verzoeker maakt daarmee geenszins aannemelijk dat hij omwille van zijn vermeende verwantschap met twee politieagenten zou gevisereerd zijn door de bendeleden. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij duidelijk verklaarde dat hij zijn belagers op 4 december 2019 niet kende, dat het donker was en dat zij donkere kleren droegen zodat het niet verwonderlijk is dat hij niet meer details kan geven, doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en kan dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het beweerde incident op 4 december 2019 evenmin herstellen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van zijn beweerde problemen met bendeleden van bende MS 13. Het betoog dat verzoeker in hoofddeorde een toegeschreven politieke overtuiging heeft en in ondergeschikte orde deel uitmaakt van een specifieke sociale groep van personen die zich verzet hebben tegen een bende op grond van de risicoprofielen geïdentificeerd in UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador* van maart 2016 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, is dan ook niet dienstig.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en dat zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de beweerde feiten, deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betoog, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het niet vermelden van deze elementen in de bestreden beslissing deze gebrekkig en lacunair maken, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd uiteengezet en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeker ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET